ΝΙΚΗ!

—

Τὴν νίκη ψάλλω τοῦ στρατοῦ κατενθουσιασμένος,
τὰ περασμένα χρόνια μας δὲν παύω νὰ θυμοῦμαι,
καὶ μὲς 'στὸν νέο οἶστρό μου ξυπνὸς καὶ κοιμισμένος
μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο ἐμᾶς πῶς πολεμοῦμε.
Ἀλλὰ κι' εἰς ὅλους φαίνεται ὁ πόλεμος γιὰ ψέμμα....
ποιὸς τὴν εἰρήνη 'πίστευε νὰ βάψουμε μὲ αἷμα ;

—

Ποιὸς μὲς 'σ' αὐτὴ τὴ χαύνωσι τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν πλῆξι,
μέσα σ' αὐτὴ τὴ φθισικὴ κι' ἀναίσθητη ζωή μας,
τουφέκι ὠνειρεύετο πολεμικὸ ν' ἀνοίξῃ
καὶ εἰς τὴν νίκη τρόπαια νὰ στήσουν οἱ στρατοί μας ;
Τὸ σκουργιασμένο μας σπαθὶ τροχίστηκε γιὰ φόνο,
καὶ ἂν δὲν κόψῃ τίποτα φθάνει ποῦ 'βγῆκε μόνο.

—

Ὦ ! Τὸ καϋμένο μας σπαθὶ ὀλίγο αἱματώθη,
ξεγυμνωμένο ἄστραψε 'στὸν ἥλιο ἀπὸ κάτω,
κι' ὅλο τὸ ἔθνος σύσσωμο μὲ μία ἐσηκώθη,
ἀπὸ χαρὰ, συγκίνησι καὶ δάκρυα γεμάτο.
Πῶς ὅλοι μας τὸ 'βλέπαμε μὲ λυπημένη ὄψι,
καὶ δὲν 'πιστεύαμε ποτὲ πῶς εἰμπορεῖ νὰ κόψῃ !

—

Καὶ ὅμως ἔχει δυνατὸ καὶ κοφτερὸ λεπίδι,
κι' αὐτὸ ἐνθουσιάζεται, ἀστράφτει, πολεμᾷ,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ δὲν σέρνεται μονάχα γιὰ στολίδι,
καὶ ξέρει τὴ σημαία του μὲ νίκες νὰ τιμᾷ.
Ὦ ! τὸ πτωχό μας τὸ σπαθὶ, τὸ καταφρονεμένο !
δὲν φαίνεται σὰν ὄνειρο πῶς εἶναι 'ματωμένο ;

—

Εἰς ὅλους ἡ συγκίνησις τῆς νίκης ζωγραφίζεται,
ὅλο τὸ ἔθνος 'ξύπνισε μὲ ζωντανὴ καρδιὰ,
τὰ μάτια σπινθηρίζουνε, ὁ Ρήγας τραγουδιέται,
καὶ μὲ τὰ **ζήτω** φεύγουνε λεβέντικα παιδιά.
Τὰ πρῶτά μας ὀνείρατα ἐξύπνησαν κ' οἱ πόθοι,
καὶ ἤρχισ' ἐνθουσιασμὸ κ' ἡ Μοῦσά μου νὰ νοιώθῃ.

—

Ἐλᾶτε πάλι, χρόνοι μας χρυσοῖ κι' αἰσθήματά μας,
ἐλπίδες μας, ἀγάπες μας, ἰδέαι μας μεγάλαι,
ἂς φτερωθῇ μ' ἐνθύμησες γενναίαις ἡ καρδιά μας,
καὶ σὺ, καϋμένη Μοῦσά μου, θριάμβους πάντα ψάλλε.
Ἂς λείψῃ τόση χαύνωσις καὶ τόση καταφρόνια,
κι' ἂς ξεχασθοῦν ἡ ζητιανιαῖς καὶ τῆς 'ντροπῆς τὰ χρόνια.

—

'Στὰ ὅπλα ὅλοι ! . . ὡς κ' ἐγὼ τὸ σκέλεθρο ἀκόμα
θέλω νὰ τρέξω φτερωτὸς 'στὴ λεβεντιὰ τοῦ Γρίβα,
μέσα 'στοὺς Τούρκους νὰ χυθῶ μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ στόμα,
κι' ἀπὸ κεφάλια τούρκικα νὰ κάμω μία στίβα.
Ζήτω ὁ πόλεμος παντοῦ, εἰς τ' ἅρματα, πολῖται,
σὰν τὸν Αἰσχύλο νὰ σᾶς 'πῶ «παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε !...»

Souris.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ

τοῦ βουλευτοῦ Ἄρτας κ. Παχὺ ἦτο φυσικωτάτη συνέπεια τῶν ἐνθέρμων ἐν τῷ ἀγροτικῷ ζητήματι ἐνεργειῶν του, τόσον φυσικὴ ὥστε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἔνταλμα συλλήψεως ἐξέδωσεν ὁ κ. Παχὺς ἐναντίον τοῦ κ. Παχύ. Ἐν τῷ ἀπεριορίστῳ ζήλῳ του ὅπως διανείμῃ ξένας ἰδιοκτησίας εἰς τοὺς χωρικοὺς τῆς Ἄρτας καὶ τοὺς καταστήσῃ ἀπὸ καλλιεργητῶν γαιοκτήμονας, ἐλησμόνησεν ὅτι τὸ Κράτος αὐτὸ ἔχει νόμους ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν ὁποίων διατελοῦσιν ἡ ἰδιοκτησία, ἡ δημοσία ἀσφάλεια καὶ τάξις, τὰ διάφορα δικαιώματα καὶ καθήκοντα τῶν πολιτῶν. Ἡ ἰδιότης βουλευτοῦ ἣν προσέλαβεν ἐσχάτως ὁ κ. Παχὺς, ὁ νεαρὸς Ἕλλην πολίτης, ἔπρεπε νὰ τῷ ὑπενθυμίζῃ ἐντονώτερον τὴν ἔννομον αὐτὴν κατάστασιν τὸ Ἑλληνικὸν κράτος, ὑπὸ τὸν νόμον τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου ὑπήχθη. Ἀλλ' ὁ ἐν Ἄρτῃ Εἰσαγγελεὺς ἔλαβεν ὡς φαίνεται ἄλλας ἐνδείξεις περὶ τοῦ κ. βουλευτοῦ Ἄρτης, ὡς συναυτουργοῦ καταστάσεως πραγμάτων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του καθαρῶς ἐπαναστατικῆς. Ἑκατοστύες χιλιάδων χωρικῶν ἀμαθῶν ὑπεκινήθησαν ἐντέχνως, ὥστε νὰ νομίσωσιν ἐὰν τοὺς ἐλευθέρους παντὸς θεσμοῦ, παντὸς νόμου, παντὸς καθήκοντος, δυναμένη μὲ ἕνα τηλεγράφημα ἢ μὲ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Παχὺ νὰ κηρύττουν ἑαυτοὺς ἰδιοκτήτας, νὰ ἀπειλοῦν ἐμπρησμούς, νὰ μὴν ἀλωνίζουν, νὰ ἰδιοποιοῦνται ξένους καρποὺς, νὰ ἀπειλοῦν γελοίους δουκισωτικοὺς ἐκτουρκισμοὺς καὶ τὶς οἶδε τί ἄλλο θὰ ἐπεχείρουν, ἐὰν μὴ ἡ Κυβέρνησις ἐνίσχυεν ἐκεῖ τὰ ὄργανά της ὅπως ἀντιπροσωπεύσουν τὸν Νόμον καὶ τὸ κοινωνικὸν καθεστός. Καὶ ταῦτα πάντα καθ' ἣν στιγμὴν Τοῦρκοι ἐκβιάζουσι τὸ ἔδαφός μας καὶ τίθενται ἐν ἀμφιβόλῳ τὰ νέα σύνορά μας ! Ἐδῶ φυλακίζονται ἁπλοῖ πολῖται καὶ παραπέμπονται εἰς κακουργοδικεῖα καὶ καταδικάζονται, διότι ἄκρῳ δακτύλῳ ἐφάπτονται ξένης ἰδιοκτησίας ἢ καθιερωμένων δικαιωμάτων, καὶ ὁ κ. Παχὺς συλλαμβανόμενος ὑπὸ τῆς ἐν Ἄρτῃ Δικαιοσύνης ὡς ὑποκινῶν ἑκατοστύας χιλιάδων πολιτῶν εἰς φανερὰν κατὰ τοῦ νόμου ἀνταρσίαν δὲν ἔπρεπε νὰ συλληφθῇ, διότι εἶναι βουλευτὴς ἢ διότι ὀνομάζεται κύριος Παχύς ; Ἐσυνειθίσαμεν ὑπὸ ἀσθενεῖς κυβερνήσεις, ὑπὸ τρέμοντας ὡς καλάμους ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς πλειοψηφίας των ἐκλελυμένους ἄρχοντας, νὰ μὴ σεβώμεθα ἐδῶ τίποτε, οὔτε ἐξουσίαν, οὔτε νόμον, οὔτε κείμενα, ἀλλὰ νὰ πολιτευώμεθα ὑπὸ σύνθημα: *Κάτω ὅλα!* καὶ ὁ ἀτυχὴς Παχὺς, ζήσας καὶ αὐτὸς ἐδῶ, ἂν καὶ πρό τινος ξένος ὑπήκοος, ἐνόμισε ὅτι τὰ πάντα συγχωροῦνται, ἀρκεῖ νὰ λέγῃ ὅτι ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν χωρικῶν. Οἱ Ἰρλανδοὶ ὅμως βουλευταὶ δι' ὀλιγωτέραν θρασύτητα ἐπὶ ἓν ἔτος ἦσαν φυλακισμένοι. Καὶ τί προσωπικότητες ! ὁ Πάρνελ, ὁ Δίλλων, καὶ ἄλλοι. Ἐν Βερολίνῳ οἱ κοινωνισταὶ βουλευταὶ